

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: NOCTURNO INVEST, spol. s r.o.** IČ 25033786, se sílem Velká Hradební 1510/22, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14.3.2011, č.j. 1060/11-1500-506476,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14.3.2011, č.j. 1060/11-1500-506476, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 1.9.2010, č.j. 192580/10/214964507289, jímž bylo žalobci sděleno daňové penále za prodlení úhrady daně z převodu nemovitostí za období od 2.5.2005 do 13.4.2010 v celkové výši 17 217,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v podané žalobě namítl, že vyměření penalizace je neoprávněné. Poukázal při tom na daňové přiznání a na doklad o uhrazení předmětné daně z převodu nemovitosti u konkrétní nemovitosti v ulici U České Besedy v Ústí nad Labem v období po podání daňového přiznání, tedy 15.9.2005. Žalobce trvá na tom, že je nepravdivé tvrzení správních orgánů, že u konkrétní nemovitosti došlo k pozdní úhradě daně z převodu nemovitosti, a to až dne 13.4.2010.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný konstatoval, že vklad práva k převáděné nemovitosti byl do katastru zapsán dne 14.1.2005. Lhůta pro podání daňového přiznání a splatnost daně z převodu nemovitosti byla tedy dne 30.4.2005 (resp. 2.5.2005, neboť den 30.4.2005 připadl na sobotu a nejbližší pracovní den bylo proto pondělí 2.5.2005). Příslušná daň byla dle původně žalovaného plně uhrazena až dne 13.4.2010. Došlo tedy v důsledku prodlení s úhradou daně ke vzniku penále, které bylo žalobci dle původně žalovaného sděleno ve výši vypočtené zcela v souladu se zákonem.

K námitce žalobce, že nedošlo k pozdní úhradě daně z převodu nemovitosti, původně žalovaný uvedl, že tato námitka nebyla uplatněna v rámci daňového řízení, a to ani v rámci odvolacích námitek. Ve vztahu k této námitce původně žalovaný poukázal na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 59 odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), s tím, že správce daně byl povinen se tímto ustanovením při nakládání s úhradou daně řídit.

Dále původně žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru žalobce nebyl nijak zkrácen na svých zákonných právech a že bylo ve věci rozhodováno v souladu s daňovým řádem a zákonem č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí (dále jen „zákon o trojdani“).

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, kde uvedl, že daňové orgány sice tvrdí, že nebyla řádně uhrazena daň z převodu nemovitosti, ale toto tvrzení nikdy nijak nedoložily, a to přesto, že žalobce předložil výpis z účtu dokládající uhrazení daně z převodu nemovitosti u objektu U České Besedy v Ústí nad Labem.

Stávající žalovaný pak zaslal soudu ještě další doplnění vyjádření. V tomto vyjádření žalovaný konstatoval, že dne 8.9.2005 byla uhrazena ze strany žalobce částka ve výši 30 000,- Kč na daň z převodu nemovitostí, která byla použita na úhradu nejstaršího nedoplatku na této dani – na daň splatnou dne 15.3.2004 v celkové výši 123 440,- Kč. Zbývající částka byla vymožena dne 13.10.2005 ve výši 79 208,- Kč. Daň z převodu nemovitostí ve věci Katastrálního úřadu v Ústí nad Labem sp. zn. V-14/2005 (objekt u České Besedy) byla uhrazena jednak přeplatky na jiných daních a jednak exekucí. O převedení přeplatek byl žalobce vyrozuměn jednotlivými rozhodnutími Finančního úřadu v Ústí nad Labem.

Žalovaný zdůraznil, že daňový subjekt podle úpravy daňového řádu mohl určit platbu pouze na konkrétní druh daně, nikoli na úhradu konkrétní daňové povinnosti na tom kterém druhu daně. Správce daně pak byl povinen postupovat při nakládání s platbou v pořadí stanoveném zákonem. Z uvedeného důvodu byla správcem daně platba provedená dne 8.9.2005 ve výši 30 000,- Kč použita v pořadí určeném zákonem, tj. na úhradu nejstaršího

nedoplatku na dani z převodu nemovitostí. Dále zdůraznil, že z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá jaké částky a jakou dobu byly penalizovány. Nelze tak dle žalovaného souhlasit s poukazem žalobce na zmatečnost rozhodnutí.

Žalobce se k jednání soudu bez omluvy nedostavil, ač byl řádně a včas k jednání soudu předvolán. V rámci předvolání byl poučen ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s., že ve věci může být jednáno i bez jeho přítomnosti. V souladu s citovaným ustanovením tedy jednání proběhlo i bez účasti žalobce.

Žalovaný se z jednání řádně písemně omluvil s tím, že vyslovil souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Žalobce trvá na tom, že daň z převodu nemovitostí ve výši 30 000,- Kč dle přiznání k dani z převodu nemovitostí, které žalobce podal dne 12.4.2005 na základě prodeje nemovitosti, kdy vklad vlastnického práva byl proveden na Katastrálním úřadě v Ústí nad Labem pod č.j. V-14/2005-510 dne 14.1.2005 s účinky ke dni podání návrhu na vklad 4.1.2005, plně uhradil převodem odpovídající částky ve výši 30 000,- Kč učiněným dne 8.9.2005.

Je nutno zdůraznit, že by tomu tak bylo v případě, že by žalobce neměl ke dni platby u příslušného správce daně evidovány na dani z převodu nemovitostí žádné předchozí nedoplatky. Ovšem z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce měl u příslušného správce daně na dani z převodu nemovitostí evidován ke dni připsání platby ve výši 30 000,- Kč předchozí nedoplatky. Tyto nedoplatky vznikly v důsledku neuhrazení penále ve výši 5 075,- Kč a neuhrazením daně z převodu nemovitostí ve výši 123 440,- Kč zvýšené dle § 68 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, o 12 344,- Kč, která byla vyměřena platebním výměrem Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 9.2.2004, č.j. 31273/04/214961/0773.

Pro danou věc je zásadní znění ustanovení § 59 daňového řádu, ve kterém je upraven způsob placení daní. Podle ustanovení § 59 odst. 1 daňového řádu se daně platí příslušnému správci daně v české měně. Při každé platbě musí být uvedeno, na kterou daň je platba určena. Podle ustanovení § 59 odst. 2 věta první a druhá téhož zákona správce daně přijme platbu na daň, na kterou byla určena. Platbu vykonanou bez dostatečného označení daně přijme správce daně na účtu nejasných plateb a vyzve daňového dlužníka, aby oznámil do přiměřené, jím určené lhůty, na kterou daň byla platba vykonána. Podle ustanovení § 59 odst. 5 daňového

řádu se úhrada daně použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí: a) náklady řízení, b) pokuty, c) zvýšení daně, d) nejstarší nedoplatky na dani, e) běžné platby daní, f) úrok, g) penále. Soud konstatuje, že správci daně v případě, je-li mu poukázána platba na daň (zde daň z převodu nemovitostí), nepřísluší mu uvážit na kterou konkrétní daňovou povinnost je tato platba určena (byť by se i početně shodovala s konkrétním předpisem některé daňové povinnosti). Správce daně je totiž povinen postupovat a s přijatou platbou nakládat podle dikce ustanovení § 59 odst. 5 daňového řádu; opačný postup by byl nejen v rozporu s uvedeným ustanovením daňového řádu (§ 59 odst. 5), ale i rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy.

Ve výše uvedených závěrech soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2011, č.j. 7 Afs 29/2011-248, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou otázkou.

Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud i ve svém rozhodnutí ze dne 1.8.2007, č.j. 1 Afs 33/2007-36, kde uvedl, že „z relevantních ustanovení daňového řádu (§ 59, § 62) vyplývá, že došlá platba je v první řadě vypořádávána v rámci toho druhu daně, na jehož úhradu byla určena (§ 59 odst. 2 daňového řádu). Přitom vůle projevená daňovým dlužníkem v souvislosti s platbou je pro správce daně závazná právě jen, co se týče určení daně. Přesné pořadí daňových povinností (v rámci již určeného druhu daně), ve kterém se došlá úhrada použije, je totiž, bez ohledu na případné jiné dispozice daňového dlužníka stanoveno v § 59 odst. 5 daňového řádu (jde o tzv. prioritu uhrazení).“

V daném konkrétním případě tedy správce daně musel úhradu žalobce ve výši 30 000,- Kč na daň z převodu nemovitostí použít na úhradu nejstaršího nedoplatku na dani, tedy na částečnou úhradu daňové povinnosti na dani z převodu nemovitostí předepsané žalobci platebním výměrem Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 9.2.2004, č.j. 31273/04/214961/0773. V důsledku tohoto postupu, který byl zcela v souladu s platnou právní úpravou, zůstala daňová povinnost ve výši 30 000,- Kč na dani z převodu nemovitostí dle daňového přiznání ze dne 12.4.2005 neuhrzena. Předmětná daňová povinnost pak byla uhrazena následně prostřednictvím převedení přeplatků žalobce na jiných daních, o kterých byl žalobce vyrozuměn rozhodnutími Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 17.5.2007, č.j. 128194/07/214913/1633 – převedení přeplatku ve výši 692,- Kč, ze dne 18.11.2008, č.j. 233786/08/214913/5686 – převedení přeplatku ve výši 311,- Kč, ze dne 17.2.2009, č.j. 37106/09/214913505686 – převedení přeplatku ve výši 6 120,- Kč, ze dne 15.2.2010, č.j. 33985/10/214913505503 – převedení přeplatku ve výši 16 692,- Kč. Zbylá částka ve výši 6 185,- Kč byla vymožena exekučně dne 13.4.2010. Způsob úhrady předmětné daňové povinnosti je plně seznatelný z přílohy prvostupňového rozhodnutí. Se skutečností, že předmětná daňová povinnost byla hrazena postupně až po její splatnosti, souvisí i vznik penále, které bylo prvostupňovým rozhodnutím žalobci sděleno. Postup správce daně při výpočtu sděleného penále je rovněž patrný z přílohy předmětného prvostupňového rozhodnutí.

Soud v souladu s ustanovením § 52 s.ř.s. neprovedl žalobce navrhované dokazování, neboť jejich provedení shledal za nadbytečné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť

žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. srpna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová